Premianta de la Mamaia: „Olimpiada tinereţii“

Mamaia, august 1966. Ultimele melodii au „defilat“ prin faţa spectatorilor şi a juriului punînd şi mai mult sub semnul întrebării rezultatul Festivalului de muzică uşoară. Atîtea melodii, unele calde, nuanţate, altele pline de ritm, aşteaptă verdictul. Ce greu e!

Dar... iată şi clipa cea mare: se anunţă rezultatele. Reporterul sportiv aşteaptă în mod special un rezultat: cine a cîştigat premiul Uniunii de Cultură Fizică şi Sport oferit celei mai bune compoziţii cu tematică sportivă.

Şapte cintece şi-au disputat intiietatea, patru din ele făcîndu-şi drum pînă în faza finală: „Hai la drum“, de Valenţiu Grigorescu, „Pentru sportul românesc“, de Eugen Teger, „Carpaţi, Carpaţi“ şi „Olimpiada tinereţii“ de Temistocle Popa.

Rezultatul îl cunoaşteţi: premiul UCFS a fost acordat cintecului „Olimpiada tinereţii“, la care vechiul prieten al sportului Temistocle Popa, a ţinut să scrie nu numai muzica, ci şi textul.

Este un cintec sprinten, melodios, pe care iubitorii sportului îl vor fredona cu plăcere. Noi le oferim prijul să-l înveţe, publicînd notele şi textul.

OLIMPIADA TINEREŢII

Muzica şi versurile: Temistocle Popa

Tempo Cha-cha
Eb (Ritornella)
la, la, la, la — la, la, la, la, la, la — la la la, la, la, la. — la, la, la
la, la, la — la, la, la, la, — la, la, la, la, la — la, la,
la, la, la, la, — la, la, la, la — O-lim-pi-
REFREN
-ia-a-da-a ti-ţi-ne-e-re-e-ţii —, a cu-prins al-ba-stre zări —, Şi în se-
ni-i nu-ul di-i-mi-i ne-e-ţii, — se a-ud mii de che-mări, — Sta-di-
o-nul îm-bră-cat de săr-bă-toa-a-re Frea-mă-tă de vo-ie bu-u-nă, În lu-
mi-na ce se scal-dă în cu-loa-a-re, — Ti-ne-re-ţea se a-du-u-nă, — O-lim-pi-
ia-a-da-a ti-ţi-ne-e-re-e-ţii — Nu-mai soa-re nu-mai cînt, — Sînt pur-tă-
to-o-ri-i fru-u-mu-u-se-e-ţii — Plini de spe-ran-ţe şi a-vînt —, apoi Coda
D'al segno de două ori
Coda
ia-a-da-a ti-ţi-ne-e-re-e-ţii — la, - O-lim-pi-
ia-a-da-a ti-ţi-ne-e-re-e-ţii — la, la, la, la, — la, la, la,
la, la, la, la, — la, la, la, la

Refren:
Olimpiada tinereţii
A cuprins albastre zări,
Şi în seninul dimineţii
Se aud mii de chemări...

Stadionul îmbrăcat în sărbătoare
Freamătă de voie bună
În lumina ce se scaldă în culoare
Tinereţea se adună.

Olimpiada tinereţii
Numai soare, numai cînt,
Sînt purtătorii frumuseţii
Plini de speranţe şi avînt.

Doi factori indispensabili în box: TEHNICA ŞI COMBATIVITATEA

OPINII

Ca vechi activist în domeniul boxului, voi încerca în cele ce urmează să-mi aduc modesta contribuţie la elucidarea unor cauze care au determinat rămînerea în urmă a sportului nostru cu mănuşi, şi în acelaşi timp, să fac cîteva propuneri care să contribuie la ridicarea boxului românesc.

După părerea mea, s-a procedat total greşit, cu ani în urmă, cînd unii antrenori au preluat în mod necritic metode din afară, fără să se ţină seama dacă stilul respectivei şcoli corespundea sau nu temperamentului boxerilor români.

De exemplu, după „europenele“ de la Varşovia — unde după cum se ştie boxerii polonezi au cucerit cinci titluri — considerind că succesul gazdelor s-a datorat stilului lor defensiv-activ, specialiştii noştri au căutat să adopte şi la noi acest stil, neţinînd seamă că sportivii români s-au impus totdeauna printr-un box combativ, printr-o permanentă iniţiativă. Un alt aspect. La campionatele europene de la Moscova arbitrii au exagerat în sancţionarea boxerilor, îndeosebi a celor mici de statură, pe motiv că „atacau periculos cu capul“. Unii dintre specialiştii noştri au găsit însă imediat... antidotul: ei au recomandat numai lupta de la distanţă şi semidistanţă, pentru a se evita avertismentele pe care boxerii le-ar putea primi dacă ar lupta „corp la corp“!

O parte dintre antrenori s-au conformat acestor cerinţe, mai cu seamă că unii dintre oficalii noştri au şi trecut la dictarea unor sancţiuni contra acelora care nu aplicau îndrumările date. Din cauza acestor măsuri nejuste boxerii au început să folosească tot mai puţin eschivele şi lupta de aproape. Ceva mai mult, federaţia de specialitate a organizat cursuri la care au participat toţi antrenorii din ţară, cursuri în care s-au făcut pledoarii în favoarea „noului stil“ de luptă, defensiv-activ. Trecerea aceasta de la stilul nostru de box, adecvat calităţilor native ale sportivului, (combativitate şi dîrzenie) la stilul defensiv-activ i-a determinat pe pugilişti să acţioneze reţinut, mai mult în defensivă, să practice aşa-zisul „box în linie“. Efectele s-au văzut. Tinerii noştri au fost opriţi să practice boxul combativ, viguros. Să nu uităm că datorită acestui stil de luptă Nicolae Linca a cucerit medalia de aur la Melbourne, Gheorghe Negrea — titlul continental la Praga, iar Mircea Dobrescu — medalii de argint la J.O. şi la campionatele europene. Alţi boxeri, ca Gh. Fiat, I. Borduz, V. Secoşan, I. Zlătaru, V. Şchiopu, D. Adam au fost adepţi convinşi ai acestui stil, reuşind — ajutaţi şi de remarcabilele lor cunoştinţe tehnice — să se impună cu tărie pe ringurile din străinătate. Timpul ne-a demonstrat că stilul de luptă combativ, împletit cu o tehnică corespunzătoare, este cel mai bun. Dovadă că în ultimii 4—5 ani şi în stilul de luptă al boxerilor polonezi au intervenit modificări: pe lîngă tehnică, ei adăugînd şi combativitatea. La J.O. de la Tokio cele mai multe titluri olimpice au fost cucerite de boxerii care au împletit cel mai bine tehnica cu combativitatea: Kulej, Grudzien, Kasprzyk — Polonia, Stepaşkin, Lagutin, Popencenko — U.R.S.S., Atzori, Pinto — Italia.

De aci se poate trage concluzia că cei care au opinat pentru preluarea unui stil străin, fără să-l îmbogăţească cu experienţa noastră proprie, au greşit. Şi în timp ce în boxul nostru se căutau „noi metode“, şcolile de box de peste hotare au folosit stilul nostru combativ, l-au completat cu metode avansate de luptă: parare, eschive înşelătoare, apărare etc., obţinînd succese de prestigiu în marile competiţii.

La regresul boxului nostru din ultimii ani a contribuit şi goana după rezultate imediate. Pregătirea multor boxeri, în special a celor tineri, a fost cît se poate de sumară, ceea ce a făcut ca rezervele de pugilişti valoroşi pentru loturile reprezentative să fie minime. Folosirea excesivă a unor boxeri cu experienţă, care ne asigurau victorii atît în echipele reprezentative, cît şi în cele de club au adus un dublu deserviciu boxului. În primul rînd boxerii valoroşi s-au uzat, iar în al doilea rînd, văzînd că nu sînt folosiţi nici măcar în formaţiile lor proprii, tinerii s-au descurajat, n-au mai participat la antrenamente sau (şi aici se pot da multe exemple) au renunţat definitiv la box. Acestea sînt faptele...

★

...Este îmbucurător că în prezent, conducerea federaţiei de specialitate orientează stilul boxerilor noştri spre specificul şi temperamentul lor nativ: menţinerea permanentă a iniţiativei, bazată pe o pregătire fizică şi tehnică superioară, indiferent de stilul de luptă practicat. Acest lucru s-a observat pregnant cu prilejul turneelor finale ale campionatelor republicane de juniori şi seniori, desfăşurate la Bucureşti.

Evoluţia unora dintre campionii noştri de juniori în turneul efectuat astă primăvară de selecţionata UCECOM în Polonia — unde, după cum se ştie, boxerii români au învins categoric selecţionata Start Astoria, rezultatele bune obţinute în partidele cu reprezentativa de juniori a Bulgariei şi recentele meciuri cu R. F. G. ne întăresc convingerea că în boxul nostru îşi anunţă apariţia pugilişti de certă valoare care, dacă vor fi pregătiţi cu atenţie, vor aduce o contribuţie substanţială la redresarea sportului cu mănuşi. Iată cîteva propuneri în acest sens:

— selecţionarea boxerilor şi alcătuirea echipelor reprezentative să intre în atribuţia unui colectiv format din cele mai competente cadre tehnice, colectiv condus de un selecţioner unic;

— să se asigure un program internaţional mai bogat, pentru juniori, tineret şi seniori. Pentru componenţii lotului A să se perfecteze întîlniri cu echipe cît mai puternice şi nu cu formaţii de slabă valoare, care nu ne ajută la o verificare reală a potenţialului nostru;

— să se acorde o mai mare atenţie promovării cu curaj în loturile republicane a tinerilor talentaţi, dornici să se afirme.

PETRE EPUREANU
arbitru internaţional

Bilanţ al pregătirii pentru C. M. de volei

După turneul internaţional de la Cluj

Recentul turneu internaţional de volei de la Cluj a constituit o foarte utilă verificare pentru lotul reprezentativ, care se pregăteşte în vederea campionatului mondial, un bun prilej de a aprecia sub multiple aspecte munca dusă de cei 14 voleibalişti fruntaşi sub îndrumarea antrenorilor *S. Mihăilescu* şi *Fl. Balaiş* şi a medicului lotului, *dr. Al. Pop.* Bilanţul constatărilor, de la bun început s-o spunem, este în cea mai mare parte îmbucurător.

Principalul obiectiv al turneului l-a constituit punerea la încercare a rezistenţei de concurs a jucătorilor, pe care în Cehoslovacia îi aşteaptă solicitări superioare celor de la toate campionatele mondiale de pînă acum. În vederea unei concludente verificări sub acest raport, antrenorii au crescut la maximum posibil pentru selecţionabili gradul de dificultate al turneului, prelungind mult timpul de încălzire şi de menţinere în stare de „start“ a jucătorilor, numeroşi dintre ei participînd duminică şi luni la cîte două meciuri consecutiv, împotriva combativelor formaţii ale R.P. Chineze şi Ungariei. Rezultatele controlului medical ulterior au fost extrem de favorabile, turneul de la Cluj demonstrînd că marea majoritate a componenţilor lotului au atins din punct de vedere fiziologic capacitatea maximă de lucru, nivelul unei bune rezistenţe la efortul specific, precum şi capacitatea de refacere rapidă a organismului după considerabile solicitări fizice.

Cît priveşte aspectele tehnico-tactice ale verificării, am notat cu satisfacţie progrese însemnate în special la unele capitole oarecum deficitare în urmă cu o lună. Şi anume: omogenizarea formaţiilor preconizate, a aproape tuturor cuplurilor (ridicător-trăgător), sincronizarea blocajelor, agresivitatea acestora şi viteza lor de adaptare la atacuri adverse care acţionează într-o manieră mai puţin obişnuită (echipa R.P. Chineze) şi, în fine, asimilarea corectă de către toţi jucătorii a combinaţiilor ofensive.

Tabloul constatărilor cuprinde şi cîteva scăderi, a căror eliminare o vedem însă cu putinţă, îndeosebi printr-un mai mare efort de atenţie, egal distribuit de-a lungul întregii partide. Ne referim în primul rînd la numărul mare de servicii ratate în turneul de la Cluj (26) şi la greşelile comise la primirea serviciului advers (29). Apoi, insuficientă fineţe au dovedit cîteodată pasele la trăgător, îngreunînd imprimarea varietăţii necesare în ofensivă, în direcţia aceasta fiind recomandabilă utilizarea în mai mare măsură a atacului din pasă directă, a forţei de lovire şi a accelerării execuţiei în finalul ei. În sfîrşit, dublajele au arătat necesitatea anumitor remedieri, lesne posibile şi acestea printr-o concentrare majoră de atenţie, întrucît spiritul de luptă al majorităţii jucătorilor exprimă creşteri apreciabile, un ridicat potenţial. Este factorul care sîntem convinşi că poate hotărî operarea în timp util a retuşurilor de mai sus. Cu ele, adăugate la suma calităţilor amintite la început, socotim că, în condiţii obiective, de desfăşurare normală a întrecerii, echipa României este capabilă să obţină şi la cea de a VI-a ediţie a campionatului mondial un loc superior.

Rămîne de răspuns la o singură întrebare: din cei 14 jucători ai lotului *(Drăgan, Cozonici, Stoian, Ganciu, Ferariu, Corbeanu, Derzei, Bărbuţă, Grigorovici, Nicolau, Udişteanu, Tîrlici, Schreiber, Bartha)*, cine vor fi cei 12 aleşi să compună reprezentativa? Grea misiune pentru antrenori. E şi aceasta o notă pozitivă. Căci nu-i de loc rău ca, în asemenea situaţii, să ai de unde alege! Considerînd, aşa cum am mai spus-o, că absolut toţi cei 14 verificaţi în turneul de la Cluj au dat satisfacţie, ne exprimăm regretul că, la „mondiale“ ca şi la orice altă competiţie oficială de volei, unei echipe nu i se validează 14, ci numai 12 jucători...

CONSTANTIN FAUR